

VĚŽNÍK

KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

Jsmem smrtelní?6

V prvních listopadových dnech, které jsou právě před námi, se ve svých myšlenkách můžeme více zabírat tématem smrti. Je to samozřejmě dáno Památkou zesnulých, návštěvou hřbitovů, možností získat plnomocné odpustky přivlastnitelné duším v očistci...

Náš bohoslovec8

... Jak už asi víte, tak jsem od tohoto září po zakončení Teologického konviktů (což je takový přípravný ročník) nastoupil do Arcibiskupského kněžského semináře v Olomouci za třešťskou farnost ...

www.farnosttrest.me.cz
veznik@email.cz

Šéfredaktor:
Ing. Vladislav Hynk (VH)

Redakce:
Jana Staňková (JaS)
Tereza Novotná (Terry Speary)
Mgr. Květa Zažímalová (KZ)

Další autoři příspěvků:
Marie Kalčíková (MK)
Pavel Kovář (KP)

Jazyková korektura:
Mgr. Květa Zažímalová

**Grafická úprava
a předtisková příprava:**
David Zažímal

Tisk zajistil:
Zdeněk Havlíček
soukromá pojišťovací kancelář
České pojišťovny a.s.
tel.: +420 567 214 394
mobil: +420 606 237 655
havlicek.pojistkanc@tiscali.cz

Distribuce:
Distribuci zajišťuje redakce
nákladem 185 výtisků.

Adresa redakce:
Na Hrázi 184/3, Třešť 589 01,
tel. +420 567 234 263

Kolportéři:
redakce &
Marie Bambulová, Michael Bambula,
Michael Bambula ml.,
Jiří Staněk, Ondřej Zažímal
a kolportéři z bratrských farností

*Stanovisko redakce se nemusí ztotožňovat
s obsahem zveřejněných příspěvků. Ano-
nymní příspěvky nezveřejňujeme!*

**FOTO na úvodní straně:
internetový zdroj**

Obsah	2
Úvodní slovo	3
Měsíc listopad	4
Listopadová meditace	4
Kdo byli?	6
Jsmo smrtelní?	6
Vzpomínka na nejkrásnější zahradu	7
Žijeme ve vzpomínce	7
Pohřeb z kostela	7
Náš bohoslovec	8
Den v semináři	8
Poznáte ho?	9
Diecézní pouť rodin	10
Cantate domino 2004	11
Třikrát jedna otázka	12
Návštěva u našeho rodáka	13
Návštěva u přítelkyň	13
Adorace	13
Mišencovo dobrodružství lásky	14
Kdo a co jsou Paprsky	15
Ole, Ole Ole Olé, vyhraje! Vyhraje?	16
Opravy v areálu farního kostela	17
Vědění je moc	18
V soustrasti	19
Informace	20

Uzávěrka příštího čísla bude 5. prosince 2004!

EDITORIAL

Vážení a milí farníci,

v minulosti bylo v našem farním časopise otištěno několik příspěvků, kvůli nimž proběhla ve farnosti bouřlivá diskuze. Dokonce se i stalo, že některé příspěvky nebyly otištěny. Ale, že by proběhla kvůli Věžníku sázka ... to zatím nepamatuji! Ano - je to tak. Při loučení s otcem Romanem jsme se já a Jirka vsadili s Betkou, Márou, Gábinou a Bárrou o umístění mládeže třešťské farnosti na známé kněžické olympiádě. Holky říkaly, že naše farnost celkově zvítězí - my jsme toto tvrzení lehce znevažovali, ač víme, že v našem středu je mnoho schopných „olympijských borců“. A byla z toho sázka - kdo prohraje, musí své vlasy zkrátit o dva centimetry - což u mě i Jirky znamenalo jít dohola - a holky se ještě navíc (protože mají delší vlasy) přivsadily, že v případě jejich prohry budou po celý rok přispívat svými články do Věžníku. A byl tu onen osudný den - zářijová sobota - nemohl jsem však do Kněžic odjet, tak jsem pouze večer „sondoval“ u otce Romana, jak vše dopadlo. Docela mě napínal ... ale o vlasy nakonec přišly holky. A proto vítáme v našem středu několik dobrých nových pisatelek ;o)).

Do minulého čísla jsme dali aktualizací lístečky - mnoho z Vás si Věžník opět přihlásilo. Potěšilo nás to, ale i zavázalo. Chceme se už dopředu omluvit, protože víme, že jsme lidé omylní, a tak se může stát, že si někdo časopis přihlásil, ale do schránky jej nedostal. V takovém případě nám dejte, prosím, vědět. Vše napravíme.

Listopad je měsícem, kdy oslavíme Památku zesnulých - návštěvy hřbitovů, vzpomínka na příbuzné i známé, kteří již s námi nejsou. Vezměme kytičku i svíčku, zavzpomínejme, pomodleme se. Možná je tato doba vhodná i pro narovnání starých křivd, které jsme na druhých spáchali - vždyť nikdo z nás neví dne ani hodiny.

Nezapomeňte, že obsah Věžníku dělají také Vaše postřehy a příspěvky. Už teď se těším na jejich záplavu do předvánočního vydání (uzávěrka je uvedena v tiráži). Opět Vám děkuji za Vaše finanční dary i modlitby, kterými nás provázíte.

Advent, který nás čeká, nechť je obdobím přípravy na příchod Spasitele - i když vím, že v dnešní konzumní společnosti a v ohlušujícím rámusu nákupních center i obyčejných obchůdků, to není vůbec jednoduché.

U dalšího čísla se těší

Vladislav Hynk
šéfredaktor

Měsíc listopad - Slavnost všech svatých a Památka zemřelých

Počátek měsíce listopadu je u většiny lidí, ať už jsou praktikující věřící či nikoliv, spojen s návštěvou hřbitova, místa, kde jsou pohřbeni jejich nejbližší. Zdobí hroby květinami, věnci, svícemi, symboly vyjadřujícími víru ve věčný život. Kromě toho my křesťané si 1. listopadu připomínáme a slavíme Slavnost všech svatých, těch, kteří již dosáhli cíle lidského života – nebeského království. Jak tato Slavnost všech svatých, tak i Památka na všechny zemřelé jsou pro nás důležité, abychom si uvědomili, o co nám v životě jde a že se to týká každého z nás. V létě o dovolené jsem navštívil klášter v Broumově ve východních Čechách a vzadu v kostele byly zvláštní dveře, které vedly do pohřebiště mnichů, na kterých bylo napsáno: „*Jako jsme nyní my, tak i vy budete jednou jako my.*“ V prvním momentě asi člověka zamrazí, když slyší tuto větu, ale po čase zjistí, že to až tak morbidní není. V zásadě jde o dvě věci, k nimž nás tento citát vybízí, abychom si uvědomili, že čas našeho života je oproti věčnosti na zemi omezený, krátký a záleží jen na nás, jak ho prožijeme, a druhá věc, že jsme povoláni stát se svatými, jako se jistě snažili o

to i ti mniši, kteří jsou tam pohřbeni. Zdá se mi, že se bojíme toho slovíčka stát se svatým. Pravděpodobně máme špatnou představu o tom, kdo je to svatý, myslíme si, že svatý je jen ten, který se stále modlí, postí, nemluví, který je někde skrčený v koutečku apod. Myslím si, že v tomto to není. Je to úplně jednoduché. Svatým se člověk stává tehdy, když dělá to, co má dělat, to, co se od něj očekává, tzn. žije podle evangelia. Kdo je otcem nebo matkou, ať si plní poctivě povinnosti rodičovské a manželské, děti ať plní povinnosti, které mají vůči rodičům, škole. Když jsem knězem, ať poctivě žiji své povolání.

Svatost spočívá v tom, že to, co dělám, dělám pořádně s úmyslem, že chci oslavit Pána Boha. A k tomu nelze také opomenout radost. Josef Lux v jednom rozhovoru v rádiu řekl tuto větu: „*Největší tragédií je vidět smutného křesťana.*“ Proč my křesťané bychom měli mít hlavu skloněnou a být smutní, vždyť nás přece Kristus osvobodil ze smrti k životu?

P. Tomáš Caha

Listopadová meditace

Podle toho, jak člověk umírá, poznáme sílu jeho víry: zda opravdu věří v království radosti, které očekává, nebo zda se celým zbytkem svých sil křečovitě drží pozemského života. Poznáme při tom však i víru jeho okolí. Je zvláštní, jak nekřesťansky o tom mnozí křesťané uvažují a mluví. Několik let po válce zemřela stará paní, jejíž děti, zbožní katolíci, si postěžovaly: „*Chudinka, tolik toho prodělala, a teď, když se jí mohlo dařit trochu líp, musela odejít.*“ – Zeptal jsem se jich, jestli se tam, kam odešla, nemá vlastně mnohem lépe. Chvilku nad tím uvažovaly a nakonec uznaly, že je to v nebi určitě hezčí než tady.

Možná, že přece jen – tak docela tajně – považujeme nebe za zbožný sen, za něco, kde bylo přání otcem myšlenky. Jistěže to neříkáme nahlas, ale kdybychom v nebe opravdu věřili, snažili bychom se větším úsilím, abychom ho dosáhli, a rozhodně bychom nikoho nelitovali, že umřel dřív, než se mu mohlo dařit dobře.

Umírání je bolestivý přechod k radosti. Člověk by řekl, že by tu myšlenka na radost měla být v popředí – vždyť jde přece o ni. Jindy to umíme tak dobře, např. když někomu chceme dodat chuť k operaci: „*Trošku to zabolí, ale uvidíš, jak ti pak bude dobře, pak teprv začneš užívat*

života. “ A přitom to ani není zbožná lež. Jestliže lékař něco umí a když není situace beznadějná, zachrání se skutečně tou malou bolestí život. A jde snad při umírání o něco jiného?

Dalo by se ovšem odpovědět: Ano, to je něco jiného. Nejméně tisíckrát se stalo, že někdo podstoupil lékařský zákrok a že se pak uzdravil – že pak teprve měl něco ze života. Ale žádný mrtvý se ještě nevrátil a nevyprávěl o své radosti. – To je pravda, ale právě tahle námitka nám potvrzuje, co jsme si řekli před chvilkou: je to špatné s naší vírou. O to totiž právě jde: nezlomně se držet něčeho, ačkoli to nemůžeme vidět a přezkoušet – a nedržet se toho proto, že jsme si to namluvili, ale proto, že to řekl Bůh. Kristus je přece mrtvý, který se vrátil při svém Vzkříšení. Zjevil nám naše vzkříšení a věčnou radost, a to je slovo, které nám dává jistotu o věčném životě.

Když umírá skutečný křesťan – stojí-li při něm opravdový křesťan – pak by umírající musel s vírou naslouchat tomu, co mu ten druhý říká. Mělo by to být Kristovo slovo, které jeden říká a druhý přijímá: k umírajícímu mluví ústy živého sám Pán.

Ovšem takové slovo útěchy smí říkat jen někdo, kdo je sám naplněn hlubokou vírou, jinak to všechno zní planě. Mluví o nebeském Otci, o dosažení cíle, o věčné radosti, o Boží spravedlnosti a jeho milosrdenství, protože jinak ani mluvit nemůže. Ovšem nesmí mluvit tak, aby líčil umírání jako zábavu. Někdy chce člověk přehlušit svou vlastní nejistotu a pak všechno snadno přežene.

Nic naplat, i pro člověka s hlubokou vírou je smrt bolestným zrozením do nového života. Smrt je trestem za hřích a každý trest bolí. Bylo by možná dobře umírajícímu opatrně přiblížit myšlenku na dostiučinění a říci mu, že trpělivost v těžké hodině smrti se může stát náhradou za mnoho vlastních i cizích hříchů. Každý člověk má v sobě jakousi touhu po smíru, která se může ve chvíli smrti třebas neuvědoměle prodat na povrch a vzbuzovat úzkost. A tak může být pro umírajícího člověka vysvobozením, řekne-li mu někdo, že tato smrtelná úzkost je vlastně dostiučiněním a že každá minuta, kterou trpělivě vydrží, zmenší jeho vinu. V životě se často od modlitby

odvracíme, ale kdo se teď vydá na cestu k Bohu, i když je to temná cesta úzkosti, dělá větší kroky, než může dělat zdravý člověk. Leckterý člověk mívá ještě ve chvíli smrti pozemské starosti. Je třeba pomoci mu s porozuměním, aby je odložil. Má se soustředit na to jediné, čeho je teď třeba. Bůh se postará o všechno ostatní, jen když on sám se teď bude starat o Boha a svou duši.

Pro těžce nemocného a pro umírajícího jsou nejvydatnější pomocí svátosti. Tady je třeba bojovat proti jedné velké chybě: s udílením svátosti nemocných (neříkejme poslední pomazání!) se často otálí tak dlouho, až je nemocný v bezvědomí.

„Vždyť by ho to rozčílilo, kdyby přišel farář. To by věděl, že je konec!“ – Kdo takhle uvažuje, jenom potvrzuje, že považuje kněze za jakousi součást pohřebního ústavu – a ne za prostředníka Boží síly. Je jistě třeba nemocného připravit, ale musíme si také uvědomit, že umírající člověk uvažuje jinak než člověk zdravý. Zdravého by ovšem strašně zdeptalo, kdybychom mu náhle ohlásili brzkou smrt. Vždyť počítá ještě s dlouhým životem. Umírající většinou zřetelně cítí, co ho čeká, a je za pomoc skutečně vděčný. Pominul čas, kdy mohl klamat sám sebe. A nepomůže mu, budeme-li ho klamat my, třeba s dobrým úmyslem. Jemu pomůže jen jistota a holá pravda.

Michael Horatzuk
-KP-

Kdo byli?

Lev I. (Veliký)

Papež a církevní učitel Lev I. vešel do dějin jako jeden z nejvýznamnějších Petrových nástupců.

Lev přišel na svět počátkem 5. století v Etrurii (dnešní Toskánsko). O jeho dětství a mládí se nic neuvádí. Životní cesta se dá sledovat až tehdy, když se stal arcijáhnem papeže Celestina. Asi za osm let po jeho smrti byl Lev zvolen papežem (29. září 440 přijal v Římě svěcení).

Lev I. provedl podstatnou změnu uvnitř papežství – odosobnil papežský úřad a zdůraznil ho jako dědictví Petrovo. Nezměrné zásluhy získal katolické církvi svou důslednou obranou církevních práv – odmítal četná bludná učení v celé Evropě, v mnoha zemích uspořádal církevní poměry tím, že dal do pořádku církevní hierarchii. Lev I. obhajoval obě přirozenosti v Ježíši Kristu, božskou a lidskou – střetl se tak s východní církví, která viděla v Kristu jen vtěleného Boha. Na koncilu v Chalcedonu (r.451) pak papež triumfoval, neboť všichni zástupci církve souhlasili s jeho názorem.

Když vpadli Hunové do Itálie, zachránil Lev Veliký Řím před barbary – vystoupil proti hunskému vojevůdci s takovou přesvědčivostí, že Hunové upustili od zničení města. O tři roky později vpadli do města Vandalové. Tentokrát Lev město neuchránil od plenění, avšak zasáhl a ušetřil tak životy římských občanů a město nebylo zapáleno. V očích obyvatelstva se stal zachránce a byl uctíván už za svého života jako světec.

Zemřel ve věku 60 let 10. listopadu 461 v Římě. V tento den slaví církev jeho svátek.

podle knihy Rok se svatými zpracovala - KZ -

Jsmo smrtelní?

V prvních listopadových dnech, které jsou právě před námi, se ve svých myšlenkách můžeme více zabírat tématem smrti. Je to samozřejmě dáno Památkou zesnulých, návštěvou hřbitovů, možností získat plnomocné odpustky přivlastnitelné duším v očistci... Nějak zřetelněji si v těchto dnech uvědomujeme jedinou jistotu našeho života. Jak se lidově říká, nikdo z nás tu nebude věčně.

Chápu ale, jak veliká je to pravda? Když je nám 15, nepřipouštíme si to. Je to daleko před námi. Když je nám 30, podvědomí nám o této skutečnosti cosi říká, jsme ale příliš zaměstnaní, nezbývá čas přemýšlet. A když přece, dost nás to děsí. Je nám 50 a vidíme umírat své vrstevníky. Zarazí nás to, protože těch padesát let tak uběhlo! Pomalu stárneme, skutečnost, že zemřeme, se stává nevyhnutelnou...

Když uvažuji o smrti, často si vzpomenu na naše oblíbená, pravidelná páteční setkávání na faře v době, kdy jsme si z velké části utvářeli názory na svět, na víru. Dokázali jsme tehdy dlouho do noci rozebírat texty Písma svatého (někdy až „šťourat“), debatovat a polemizovat na dané téma (všichni, kteří vědí, o čem píšu, mi jistě dají za pravdu). Náš tehdejší farář Jiří Hason jednou vyprávěl příběh muže, který ve vývěsce, kde bývají parte, uviděl své jméno. Stál před vývěskou jako přibitý a hleděl na smuteční oznámení svého jmenovce. Najednou si uvědomil, že i on jednou zemře. Bylo to kruté zjištění.

Ani my na svou smrt příliš nemyslíme a když je nám tato skutečnost postavena před oči, často jsme zděšeni. Nevyhnutelnost smrti nás skličuje, jak se modlíme při smutečních obřadech. Ale je před námi vidina dalšího života. Kéž tomu opravdu uvěříme!

- KZ -

INFORMACE

papež, církevní učitel

narozen: kolem r. 400 v Toskáně, Itálie

zemřel: 10. listopadu 461 v Římě, Itálie

patron hudebníků, pěvců a varhaníků

Vzpomínka na nejkrásnější zahradu – náš hřbitov

Naše maminka nám vyprávěla, jak prožívaly, jako děti, Památku svátku zesnulých a Dušiček. Neměli – jako rodina – žádného příbuzného pohřbeného na hřbitově. Jeden strýček se nevrátil z 1. světové války, asi padl někde v daleké zemi, prostě bez nějaké známky pozůstalosti se ztratil. Proto „záviděly“ těm dětem, které někoho zesnulého měly a mohly jeho hrob ozdobit a svíčku rozsvítit. Chodily tedy a hledaly opuštěné hroby a samy zdobily bílými kuličkami keřů pámelníků a z nich tvořily křížky. To byla jejich „dušičková“ vzpomínka a modlitba (i radost). Jaký rozdíl – „dnešní“ ozdobené hroby a upřímná modlitba za nesmrtelné duše těch, kteří nás předešli na věčnost? Umí a zamyslí se dnešní generace? Avšak ozářený večerní hřbitov listopadový dojíhá mnohé a i když nemohou osobně přijít (přijet), vzpomínají na ten kopec – vždyť to bývalo pole Jouklovo. Tam každý z nás se dříve nebo později odebere.

Lidmila Vokřínková

Žijeme ve vzpomínce

Že čas je neúprosný běžec, se přesvědčujeme vždy, když obracíme nový list v kalendáři. Ano, první listopadové dny jsou zasvěceny „Všem svatým a Dušičkám“.

V tento čas přicházíme k hrobečkům našich drahých. Do květů a plamínků svíček šepťáme vroucí díky za vše dobré, za tu část životní cesty, kterou jsme ušli společně. Ve filmu vzpomínky jsou radostné, trpké i bolestné okamžiky, ale jsme přesvědčeni o tom, že láska nám pomáhá překonat všechna úskalí. Nám křesťanům pevná víra v lásku a milosrdenství Boží dává sílu pro každý den.

*„V náručí Boží, odkud jsme vyšli,
večer se všichni sejdemé zas...“*

Olga Hrbková

Pohřeb z kostela...

Rád bych se zastavil ještě u jedné skutečnosti, která mě zarazila, překvapila. Ze svědectví vás farníků jsem se dozvěděl, že od dob totality je v Třešti zvykem nejdříve mít na hřbitově poslední rozloučení se zemřelým, uložení do hrobu, kondolence pozůstalým a poté hned je sloužena zádušní mše svatá. Byl to prý výmysl a záměr minulého režimu, aby pak co nejméně lidí šlo do kostela. Tento postup obřadů při pohřbu se mi příliš nezamlouvá. Dal bych přednost opačnému postupu. Já si myslím, že doba totality je už za námi a že není důvod v tom pokračovat. Možná vám v mysli vyvstává otázka: „Proč by to mělo být jinak, než je to teď?“

Jsou k tomu i teologické důvody. Víme, že v okamžiku smrti duše člověka opouští lidské tělo a odebírá se zpět k Bohu, k svému Stvořiteli. Avšak na zemi zůstává pouze tělo, kterému se také náležitě dále prokazuje úcta. Proč? Protože toto tělo, i když se rozpadá v prach, bude jednou slavně vzkříšeno, proměněno na konci věků Bohem. Proto doporučuji, aby správný křesťanský pohřeb začínal v kostele mší svatou s tím, že rakev se zemřelým bude ještě přítomna a pak teprve se půjde na hřbitov. Je to dobré nejen pro zemřelého, že se za něj více lidí modlí při mši svaté, ale i pro nás, abychom si uvědomili skutečnost budoucího vzkříšení. Vždyť mše svatá je zpřítomnění Ježíšovy smrti a jeho zmrtvýchvstání. A vůbec, Bůh se třeba může dotknout, oslovit srdce nějakého člověka, který by za těchto okolností do kostela nepřišel. Zkusme to vzít i tímto pohledem.

P. Tomáš Caha

Náš bohoslovec

Zdravím vážené a milé farníky, mládež, kluky a holky!

Jak už asi víte, tak jsem od tohoto září po zakončení Teologického konviktu (což je takový přípravný ročník) nastoupil do Arcibiskupského kněžského semináře v Olomouci za třešťskou farnost. Zde se budu po dobu čtyř let, z Boží milosti, připravovat na kněžství spolu s olomouckými, ostravsko-opavskými a samozřejmě brněnskými bohoslovci.

I když jsem šéfredaktorovi sliboval příspěvky už z Teologického konviktu, věřím, že mě letos zastoupí Marek Bambula z Růžené, přes celý rok jsem nenašel moc času něco napsat. Tak mi zbývá pokusit se zasílat příspěvky ze semináře. Rád bych vás po těch několik let informoval, jak to tady v semináři chodí, co všechno můžeme a nemůžeme, jak se dá trávit volný čas. Tak trochu přiblížit život bohoslovce.

Možná by bylo dobré, abych se vám trochu představil. V srpnu tohoto roku to bylo 23 let, co už chodím po tomto světě. Narodil jsem se v Praze a do Třeště jsem často jezdil na prázdniny za babičkou. Jistě si mnozí z vás vzpomenou na paní Matějkovou a malého klučinu, který chodil ministrovat (převážně tedy o prázdninách). Mám za sebou střední odborné učiliště elektrotechnické, kde jsem před pěti lety maturoval. Hodně mě bavila práce s dětmi a dětské tábory, tak jsem nastoupil na Vyšší odbornou školu pedagogickou,

kde jsem studoval po tři roky, kterou jsem ale z vícero důvodů neukončil závěrečnými zkouškami. Pak už následoval jeden rok laického studia teologie v Olomouci, roční přerušení a pobyt v Teologickém konviktu. Po roce se opět vracím na teologickou fakultu a nastupuji do semináře. Mám rád turistiku, rád zpívám a hraji na klavír, ne že by to bylo něco světoborného, ale jen tak pro radost. Snažím se naučit hrát na kytaru. Asi zklamám všechny kluky, ale jsem naprostý sportovní antitalent. Maximálně tak jízda na kole nebo už zmiňovaná turistika. To jen tak ve zkratce. Samozřejmě rád zodpovím jakékoliv vaše dotazy.

Hned na začátek mám na vás prosbu. Prosím, modlete se nejen za nová kněžská a řeholní povolání, ale i za kněze v duchovní správě a také za nás bohoslovce a studenty Teologického konviktu. Je to moc potřeba. Na oplátku mohu slíbit modlitbu za vás a za naši farnost.

S přáním všeho dobrého

Jan Krbec

Adresy: jan.frantisek@email.cz
Jan Krbec
AKS Olomouc
Žerotínovo nám. 2
771 11 Olomouc

Den v semináři

8 Tak jsem tady zase. Takovým malým nedopatřením se stalo, že v tomto čísle máte

možnost si přečíst dva články od „vašeho bohoslovce“. Jednoduše se mi nepodařilo při posílání e-mailu přidat přílohu a poslat ho včas. Musím se přiznat, že i tento článek píšu a posílám na poslední chvíli.

Tak tady je takový malý začátek. Jak jsem se už dříve zmínil, mám v úmyslu vás seznámit s tím, jak to tu v semináři chodí. Jako v každé instituci, firmě, rodině platí nějaká pravidla, ať už psaná nebo nepsaná, tak je to tedy i u nás. V domě, kde bydlí dohromady 90 lidí, prostě nějaká

pravidla být musí.

5:45 Budíček, nedá se tedy říct, že by na všech pokojích ve stejnou dobu zazvonil budík a všichni se vyhrnuli na umývárny. Někdo vstává dříve, někdo o chvíli později, ale závaznější je začátek programu v kapli, který je v 6:15. Začínáme modlitbou Anděl Páně, následují Ranní chvály a půlhodina rozjímání nad nějakým biblickým textem, ke kterému jsme dostali tzv. body (poznámky) předešlý den večer.

7:10 Následuje mše svatá, což je hlavní bod dne, kdy dostáváme živého Krista v eucharistii jako posilu pro celý den a naši práci, tedy lépe řečeno studium.

Kolem osmé hodiny je snídaně a po ní už vyrazíme směr škola, která nám začíná o půl deváté.

Ve 12:55 se opět scházíme v kapli na modlitbu Anděl Páně a polední zpytování svědomí. Za deset minut přichází nejdůležitější chvíle pro naše žaludky, které vždy dostanou něco dobrého.

Odpoledne už prožívá každý trochu jinak. Někomu začínají ve dvě hodiny přednášky na fakultě, ostatní mají chvíli volna do 14:50 a aby se jim nestýskalo po učení, nastává doba studia, která je závazná pro všechny. Během odpoledního studia je půlhodinka na rekreaci, aby se nám mozkové závity moc nepřehřály.

V 18:15 se všichni sejdeme na modlitbu Nešpor a odcházíme na večeři.

Program po večeři už je individuální, měl by být takový studijní klid. Jinak je možnost si zasportovat (je tu velká tělocvična i posilovna, kterou já ze známých důvodů nenavštěvuji), číst, trochu si popovídat nebo jít do kaple a být se svým Bohem v tichu.

Den končí Punkty ve 21:00, což jsou takové body k biblickému textu, různé poznámky a otázky, které s ním souvisí. Příprava na druhý den na rozjímání. Následuje Modlitba před spaním a hlavně silentium, což je posvátné mlčení. Po Kompletáři (jak se Modlitbě před spaním říká) už by měl člověk být v celkovém ztišení, aby už se ničím nerozptyloval a nechal v sobě „uzrát“ biblický text z Punkt.

Večerka začíná ve 21:45 a po celém dnu jsem rád za svou postýlku.

Není každý den úplně stejný a také každý večer není úplně stejný. Dalo by se říct, že žádný den není úplně stejný. Ale o větších či menších zvláštностech zase příště.

Moc vás tedy všechny zdravím a doufám, že se s vámi, nebo alespoň s některými, brzy setkám.

Budu vděčný za jakékoliv dotazy či připomínky.

Ted' už tedy s pozdravem

Jenda K.

Poznáte ho?

Je to štíhlý, usměvavý muž, jezdí často na kole, nosí hnědou koženou bundu, prý už je v důchodu, vypadá však mladě. Je u všeho kostelního a farního budování, několikrát do roka se zúčastňuje charitativních sbírek pro potřebné a Tříkrálové sbírky, pomáhá při těžbě dřeva do farského krbu, často vozí do kostela paní Hávovou. Dával do pořádku křížky a památné kameny kolem Třeště. Vede chovatelský kroužek při ZŠ, kde každé jaro organizuje chovatelskou výstavu pro ZŠ a MŠ. Obchoduje s pískem, chová včely, králíky, slepice, obdělává políčko a určitě má i další činnosti. Tomuto člověku a všem jemu podobným patří dík nás ostatních.

M. Niederhafnerová

O tom, zda jste správně tipovali, se můžete přesvědčit na předposlední straně.

Diecézní pouť rodin

Je krásné, slunečné ráno, sobota 4.září 2004. Mezi půl osmou a osmou hodinou vyrážíme od fary na Diecézní pouť rodin do Žďáru nad Sázavou. Jedou tři auta se zástupci šesti rodin a otec Roman Kubín. (Předpokládala jsem, že tak vzorná farnost – podle dopisu adresovaného otcí biskupovi – vypraví alespoň dva autobusy!?)

Před devátou hodinou dorážíme na parkoviště před klášterem, které se začíná docela rychle zaplňovat. Honem balíme zásoby na celý den a branou vstupujeme na nádvoří kláštera, kde stojí podium, na kterém bude sloužena mše svatá. Zde bude také probíhat hlavní program dnešní pouti. Během celého dne je možno zdarma navštívit muzea a expozice v areálu kláštera, včetně poutního kostela na Zelené Hoře. Na druhém nádvoří jsou stánky s knihami, keramikou, obrázky, růženci apod., na třetím nádvoří jsou připravené výtvarné dílny, na zahradě probíhají různé soutěže dětí a v obřadní síni bude mít po mši přednášku pro rodiče o komunikaci v rodině Jaro Křivohlavý. Každý si tu může vybrat to, co ho baví a zajímá. Mezi jednotlivými programy na podiu sdělují některé rodiny zkušenosti, starosti a radosti ze svého života. Rodiny, které si chtějí dopisovat a tak se poznat s jinou rodinou, si mohou ve výtvarných dílnách vyrobit z krabiček od zápalek domeček, do kterého vloží svoji adresu. Před závěrečnou modlitbou ho pak položí ke kašně nedaleko podia a vyberou si zde jiný. Také občerstvení je zde zajištěno, po mši svaté jsou zde za dobrovolný příspěvek vydávány párky, limo a zmrzlina už za ceny tržní. Za ceny lidové si však můžete nakoupit v malém obchůdku před branou, a to po celý den a nejen občerstvení, ale třeba i ponožky nebo školní potřeby – vždyť před dvěma dny začal nový školní rok.

Mše svatá začíná v 10 hodin příchodem průvodu s otcem biskupem a kněžími z klášterního kostela. Promluva se točí, jak jinak, kolem rodiny. Jedna myšlenka, která mi utkvěla a kterou si skoro denně připomínám – ať každý denně plní své povinnosti. Řeknete si – jednoduché, to přece dělám. Ale ruku na srdce – opravdu všechny a

denně, nesnažím se něčemu vyhnout, něco ošulit?

Po promluvě přináší zástupci farností jako obětní dary symboly života v rodině a ke každému symbolu se čtou přímluvy. Za naši farnost nesou děti a mládež z polystyrenu vyřezané puzzle, z kterých před oltářem skládají srdce. Jiné farnosti přináší např. bibli, růženec vyrobený z přírodnin, hračky, cihly (vyrobené z krabic); jako symbol stáří pak přináší zmijovku, bačkory, šátek a léky apod.

Po mši svaté jde každý tam, kam ho zájmy táhnou. Já s Maruškou volíme terasu klášterní kavárny, kde si při kávě vychutnáváme koncert Pavlíný Jíšové. Pak si jdeme prohlédnout muzeum cisteciáckých klášterů a o patro výš muzeum klavírů. To se líbí hlavně dětem, na některé novější exponáty si mohou i zahrát. A pak už honem na Marčíka – hraje pohádku o Sněhurce. Líbí se dětem i dospělým. Po divadle nastupuje Ztracená kapela s písničkami pro děti, tak míříme do ticha klášterního kostela. Po jeho prohlídce a krátké tiché modlitbě si jdeme prohlédnout galerii Kinských. Mládež, která dostala chuť na něco sladkého, si šla posedět do příjemné čajovny. Přichází čas na besedu s Jiřím Pavlicou, a tak se vracíme opět k podiu. Po besedě ještě závěrečná modlitba, požehnání, písnička a je čas k odjezdu. Jedno auto vyráží na cestu hned – povinnosti v zaměstnání volají, zbytek ještě zamíří na Zelenou Horu. Na parkovišti pak poslední společné foto – otec Roman se s námi zítra loučí. Nasedáme a ujíždíme. Kam? No přece domů!

A co mi to dalo? Pěkný den plný příjemných zážitků, strávený společně s rodinou (chvillemi i bez ní) a s přáteli. Někdo si řekne: a to je všechno? Ne není. Ale to, co jsem si odtud odnesla uvnitř, se nedá zachytit na papír, to je ve mně a bude se mi to vybavovat v jednotlivých situacích všedního života a bude mi to pomáhat žít a přežít.

Eva Kokejlová

CANTATE DOMINO 2004

JAK BYLO V POLNÉ

Jak to všechno začalo? Kdo za to může? No klasicky pan farář, který nám jednoho krásného zářijového dne oznámil, že pojedeme 16.října zpívat do Polné. A protože se nám zrovna nechtělo moc odporovat, tak jsme kývli ☺. K této příležitosti jsme si vyhradili dvě zkoušky – jednu týden předem a druhou přímo v sobotu šestnáctého ráno. Rozhodli jsme se, že nebudeme trénovat nic nového a vytáhneme „pár starých hitů“.

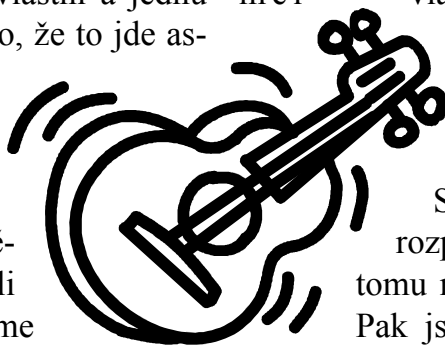
V sobotu ráno v devět hodin jsme se sešli v kostele sv. Martina. Zkouška byla poněkud zajímavá, neboť v tak brzkou hodinu ranní je málokdo (zvláště jako například já ještě v polospánku) vyloudit ze svého hrdla čistý tón. Nicméně jsme přezpívali čtyři písně – tři naše vlastní a jednu „hosanovku“, a když se nám zdálo, že to jde aspoň nepatrně poslouchat, rozešli jsme se domů na oběd.

O půl jedné jsme se opět sešli na faře a o čtvrt hodiny později už čtyři auta uháněla směrem Polná. Myslím, že jsme měli všichni smíšené pocity, protože jsme vůbec nevěděli, co nás čeká – jestli jedeme mezi dětské soubory, profesionální hudebníky nebo scholy podobné naší. Jen jsme věděli, že je to přehlídka souborů zpívajících křesťanské písně.

Kvůli různým uzavírkám a objížďkám na cestě jsme přijeli asi o pět minut později, ale zdálo se, že to nikomu nevadí. Ještě se nezačalo, všude panoval mírný zmatek, tak jsme se cítili jako doma ☺. Bylo nám jen řečeno, že je fajn, že jsme přijeli a že zpíváme až po přestávce. Festival oficiálně začal přivítáním a proslovy různých hostů (pan Kasal, pan starosta, pan děkan...).

Do přestávky zpívaly scholy, které byly převážně dívčí (ne že my bychom nebyli) a podle toho vypadal i výběr repertoáru (většinou to byly písničky podobné těm, které zpívají Paprsky, někdy to byly písničky přímo od nich). Ale už při prvním vystoupení nám začal mírně zamrzat úsměv. Sice se zdálo, že elánu moc do zpěvu

nedávají, ale ty nástroje a ty hlásky... Scholy zpívaly spíše pomalejší písně, ve kterých měly krásně čisté druhé hlasy a nádherně zazpívaná sóla. Soubor, který mi z nich utkvěl v paměti, byl Borováček z Havlíčkovy Borové. Možná to bylo kvůli originálnímu oblečení (černé kalhoty, děvčata bílé a pánové černé košile a navrch široká, křiklavě oranžová kravata s houslovým nebo basovým klíčem). Měli opravdu pěkný nástup – na sucho bez doprovodu přišli za zpěvu jakési rytmické africké písničky a po přezpívání několika písníček ke mši svaté se podobně i rozloučili. A určitě nás zaujali i jejich vedoucí – jeden měl při zpěvu uchvacující pohybové projevy a druhý měl vlasy po pás zapletené do copánků a dosti dobře hrál na velké africké bongo.

Po přestávce nastoupila skupina, která byla jediná ozvučená. Svou hrou na bicí a baskytary sice rozpochybovali celý sál, ale jinak díky tomu nebylo téměř nic slyšet ze zpěvu. Pak jsme – jako poslední – nastoupili my. Náš výkon z pozice vystupujícího neumím ohodnotit, ale rozhodně nás potěšilo, že poslední písničku – Svorni jsme – s námi zpíval celý sál.

Přehlídka končila tím, že všichni účinkující společně zazpívali Kocábku, Slunce Kristovy lásky a tradičně i s diváky Toto je den.

Já osobně jsem ráda, že jsem na přehlídce byla, i když mě trochu zklamala, protože se mi zdálo, že většina souborů přijela tak trochu ukázat, jak jsou dobří a jak to umí čistě zazpívat, že se snaží být nejlepší, což je podle mě někdy (ale určitě ne vždycky!) na úkor radosti ze zpívání. Ale uznávám, že technicky měli zpěv většinou mnohem lépe zvládnutý než my.

Za scholu EFFATHA

- MK -

Třikrát jedna otázka: „Kam kráčíš?“

Už dávnověk tuto otázku znal. Pojdme na malou procházku. Při cestě z Říma, ještě než projdeme hradbami pozůstatků Caracallových lázní, dojdeme k neznámému kostelíku „Domine, quo vadis“. Ten byl postaven v 9. století, ale současnou podobu dostal až v 17. století. Stojí prý na místě, kde sv. Petr, který prchal z Říma před pronásledovateli, potkal Ježíše Krista a oslovil jej slovy: „*Quo vadis, Domine?*“ „*Kam kráčíš, Pane?*“

*Ty jsi moje útočiště a pevná věž proti nepříteli.
Chci navěky pobývat ve tvém stanu,
utéci se do skrýše tvých křídel.*

Žalm 61,4

Podruhé se ptáme: „*Kam kráčíš, poutníče?*“ Odpověď zní: „*Na pouť!*“ Před sebou mám krabičku, ve které jsou uloženy sv. obrázky z různých poutních míst. Některé jsem si z poutí přivezla a některé mi darovaly moje spřízněné duše, když se z poutí vrátily. Je až obdivuhodné, že taková malá zemička, jako je naše Česká republika, má tolik překrásných, posvátných míst zasvěcených našim patronům, ale nejvíce Matce Boží, naší ochránkyni a orodovnici. Poutníci přicházejí do poutních chrámů se srdcem otevřeným, naplněným pokorou. Každý z nás má každý den o co prosit, ale také za co děkovat.

*Díky za toto krásné ráno
Díky za každý nový den.
Díky za to, co už je za mnou
jako těžký sen.*

*Díky za to, co zarmoutilo,
díky za to, co potěší.
Díky, že vedeš mě, má sílo,
cestou nejlepší.*

V televizním vysílání i v denním tisku se v poslední době objevují šokující zprávy, které nemohou nechat lhostejným snad nikoho z nás,

když čteme: Dětský vrahové jako v bavlnce... třináctiletý školák zavraždil svou spolužačku... školák zabil starou babičku... student zavraždil profesora... alkohol mladiství nakupují snadno... školák se přiotrávil čtvrt litrem slivovice... šestadvacetiletá „matka“ navštěvuje se svou čtyřletou dcerkou „BAR“ někdy až do 22. hod a zde dítěti dává pít alkoholické nápoje...

Myslím, že po těchto údajích je opět na místě otázka: „*Kam kráčíš, česká společnost?*“ Odpověď není lehká, ale musí být důrazná! Rodičovská zodpovědnost selhává a zde bývá

první krok k morálním konfliktům. Je nutné znovuobnovit správnou funkci rodiny, která se znovu stane pro každé dítě přístavem ochrany, lásky, porozumění, vzájemné úcty, také odpuštění, ale hlavně laskavé přisnosti. Z naší společnosti se vytrácejí pojmy nám starým dobře známé, a víme, že velmi potřebné a pro dobré soužití nepostradatelné: úcta ke stáří, zodpovědnost za své činy, pracovitost, ohleduplnost, vlídnost, vstřícnost, ochota, laskavost, skromnost a pokora.

Lhostejnost rodičů i nevhodné vulgární a mnohdy velmi agresivní programy v TV se neblaze odrážejí na mnohých dětech v jejich chování. Morální základy se u mládeže musejí rozvíjet a podporovat v rodině i ve škole.

*Kdo jde bezúhonnou cestou,
ten bude v mých službách.*

*Hospodine, vyslyš mou modlitbu,
kéž k tobě pronikne mé volání!*

*Hospodine, vyslyš mou modlitbu,
kéž k tobě pronikne mé volání!*

Žalm 101, 102

manželé Hrbkovi

Návštěva u našeho rodáka, duchovního otce Aloise Bumbálka

Opět jsem se zastavila na chvíli rozhovoru – pro občerstvení duše. Také jsem se tázala, co otec Alois vzkáže našim farníkům, hlavně dětem a mládeži. Řekl, že je rád, že Pán Bůh mu dává tolik síly, aby se mohl za všechny modlit. Též za kněze (i za ty, kteří ho dle možností navštěvují). Má radost, že „nový“ duchovní otec Tomáš, jenž do farnosti nastoupil, má dva rodné bratry kněžími. Je rodákem ze Starého Brna, odkud již několik duchovních otců zde působilo a kteří se – hlavně u našich betlémů – zastavují ve vánoční době...

Pokud zdraví dovolí o. Aloisovi, slouží denně ve svém pokojíku mši svatou – odpoledne, v neděli pak za farníky a na vlastní úmysly – ráno. Právě v růžencovém měsíci říjnu se modlí k Matce Boží sv. růženec, neboť věří v její mocnou přímluvu. Než jsem odcházela, pomodlili jsme se spolu desátek za všechny drahé – živé i zemřelé.

A my se budeme modlit za něho, aby se v příštím roce dožil oslavy 55. let plodného kněžství. Toho se nedožil jeho spolubratr – p. farář František Vrátil, na kterého budeme pamatovat zvláště o Památce zesnulých a Dušiček, které se blíží.

Maria, Matko kněží, prosíme Tě, vyslyš nás!

Maria, zůstaň Matkou svému lidu.

Lidmila Vokřínková

Návštěva u přítelkyně, které prožívají své dny v domě s Pečovatelskou službou

Využila jsem chvíle čekání na lékařskou kontrolu – po úrazu pravé ruky – na naší poliklinice a zašla do sousedního domu, abych sebe i důchodkyně potěšila. Bylo chladné, větrné, pod-

zimní počasí a pro mě chvíle odpočinku. Příjemně a klidně bylo u sl. Andělky Mífkové v přízemí budovy. Povídalý jsme si a hlavně vzpomínaly. Obě jsme rády, že se můžeme setkávat při mši sv. v kostele.

V prvním poschodí se potýká se svou nemocí paní Rešlová. Právě jí sestřička pomáhala, aby se mohla naobědvat. Docela jí chutnalo. Pak jsme hovořily, neboť se zajímala, co je nového, hlavně ve farnosti. Litovala, že má u sebe málo návštěv, jen dcera pravidelně přijíždí z Příbrami. S účastí jsme se pomodlily společně desátek slavného růžence. Sdělila jsem jí, že nyní v růžencovém měsíci říjnu také zpíváme, tak jak máme v kancionálu a jak zná, píseň Zdravas buď, nebes Královno, Maria, přesvatá Panno... S radostí zpívala se mnou, jako když chodívala s námi do chrámového sboru...

Její sousedka, paní učitelka Zdena Stuchlíková, i když právě postižena ischiasem, mi sdělovala své zážitky, zajímala se o kulturní dění v našem městě i ve farnosti. Shodly jsme se v tom, že čas velice rychle ubíhá i nám. Zmínila se, jak také pravouček při návštěvě u ní si již nyní zajišťoval svátky slovy: „*Vid', babičko, až budu mít vánoční stromeček, přijdeš k nám!*“

Bohu díky za požehnané stáří!

Lidmila Vokřínková

Adorace

Již skončil Rok rodiny, který vyhlásil Svátý otec Jan Pavel II. Nyní budeme prožívat Rok Eucharistie.

V naší farnosti máme možnost každý týden ve čtvrtek večer společně věnovat chvíli času adoraci a klanět se, chválit, děkovat a prosit Svátostného Spasitele. Jemu v tichosti svěřit své práce, starosti, modlitby, vše, co prožíváme. Je to klidné zastavení v týdenním shonu dnešní doby. A to vše každý člověk potřebuje. Chvíle odpočinku na duši i těle. Využijeme ji?

Lidmila Vokřínková

Mišencovo dobrodružství lásky

Život sv. Martina de Porres je souhrnem událostí, které si jen těžko promítáme do svých obvyklých představ o křesťanství v Jižní Americe dobyté Španěly.

Narodil se 9. 12. 1579 v Limě – hlavní město Peru. Jeho otec byl španělský šlechtic, na-

konec guvernér Panamy, a matka byla křesťanská černoška Anna Velazques. Dítě se narodilo mimo manželství, poněvadž otec své sliby nikdy nesplnil, aby neohrozil své společenské postavení. Za výchovu vděčil Martin jen své matce, se kterou většinu mládí strávil v Limě. Vyučil se holičem a ranhojičem, toto povolání, jako tehdy všude, bylo v podstatě chirurgickou praxí. Ale Martin byl křesťanským ranhojičem. Časně ráno se zúčastnil mše svaté a pak se celý den věnoval svým nemocným s trpělivostí, láskou a také s velkými úspěchy, takže se mluvilo o zázracích. Tyto úspěchy však vyvolaly popularitu pro Martina neúnosnou. Rozhodl se proto, že se uchýlí do klášterního ústraní a požádal o přijetí za bratra laika u dominikánů v Limě. Ale na přijetí musel čekat

devět let, byl totiž nemanželec (nemanželský syn). Španělé sice neznali rasovou diskriminaci, ale zato přesně dodržovali diskriminaci sociální a v jejich společenském žebříčku byl nemanželec až za černochem.

Martinovi řeholní představení viděli a uznávali jeho ctnosti, hloubku jeho duchovního života, jeho bezmeznou lásku k bližnímu, ale jeho původ mu bránil, aby mohl být v řeholním společenství bratrem v pravém slova smyslu. Ostatně s Martinem byly potíže. Ve své službě nemocným totiž pokračoval i v klášteře, brzy jej proměnil v nemocnici a přitom bezstarostně porušoval španělská pravidla odlučování. Když potom se převor domáhal vyklizení kláštera, přestěhoval Martin nemocné do domu své sestry, kde pak vznikl i sirotčinec, v klášteře zase jeho přičiněním vznikla kuchyně pro chudé. Zkrátka Martin byl všude, kde se volalo po skutcích tělesného milosrdenství. Přitom si snad ani neuvědomil, že je jedním z mála Jihoameričanů, kteří budují své, ne už španělské křesťanství, jež stále vlekle bříme své společenské predsudků, a proto nemohlo být plnoprávným zvěstovatelem evangelia. Martinova popularita se v klášteře neumenšila, jak doufal, ale nezvětšila se tu ani jeho pokora a tichost – poněvadž už byly dokonalé.

Na konci roku 1639 dostal tyfus a za účasti celé Limy dokonal svůj svatý život. Už za života byl vyhledávaným rádcem a přímluvcem u Boha. Zemřel 3. 11. 1639. Roku 1837 byl blahorečen a za svatého byl prohlášen v roce 1962.

Svátek svatého Martina de Porres slavíme 3. listopadu.

Bože, tys dovedl svatého Martina de Porres cestou pokory a oddané služby do nebeské slávy. Prosíme Tě, veď i nás, ať jednáme podle jeho příkladu a sloužíme trpícím, aby nás v den soudu postavil Tvůj Syn po své pravici.

*podle knihy Církev v listopadu zpracoval
-KP-*

Kdo a co jsou Paprsky???

Tuhle otázku si teď budu dávat pokaždé, když se bude blížit uzávěrka nového čísla Věžníku (ale vždy s jiným názvem mnou vybrané křesťanské skupiny). Jako první jsem si vybrala

Paprsky, protože je to podle mě jedna z nejlepších křesťanských skupin vůbec, a také proto, že si je mnozí jistě pamatujete z loňského léta, kdy měly tady v Třešti koncert. Aby byly informace o nich co nejpřesnější, tak jsem využila jejich webových stránek a dovolila jsem si použít to, co o sobě napsaly samy Paprsky:

Kdo vlastně jsme? Dalo by se říct, že jsme asi čtyřicetičlenná skupina mládeže z celé Moravy. Ale i mládež je široký pojem. Představte si proto devátou třídu základní školy, první, druhý, třetí, čtvrtý ročník školy střední (gymnázia, průmyslovky, stavebky, zdravotky, církevky, ekonomky...) a první, druhý, třetí, čtvrtý, pátý a šestý ročník školy vysoké (lékařské, teologické, ekonomické, stavební, elektrotechnické a pedagogické fakulty). Zhruba tady všude nás můžete najít ve městech jako jsou Odry, Hranice, Olomouc, Nový Jičín, Prostějov, Brno, Kroměříž, Ostrava a mnohých jiných jim podobných. A to ještě není všechno. Jsme sice převážně studenti, ale jsou mezi námi také pracující. Jako skupina jsme vznikli před osmi lety (na jaře 1996) v Odrách na Novojičínsku. To jsme ještě zdaleka nebyli tak početní - tehdy skupinu Paprsky tvořilo patnáct mládežníků z Oder a nedalekého Spálova. Až v září se pak začala členská základna rozšiřovat jak početně, tak místně. Různost našich působišť nás nesmírně obohacuje.

Stále si máme co povídat, o co se dělit. A tak se stává, že když jednou za tři týdny vyrazíme pryč z domova na PaprVíkend, celý pátek se vítáme, povídáme, co je nového, co jsme zažili, co nám radost dělá i bere. Až v sobotu se dostane ke slovu Jirka, aby promluvil k nám všem a připomněl naše společné zájmy a dílo, ke kterému jsme povoláni. A tak s chutí do zpěvu a hraní a sobota je pryč. Celí nabití novými melodiemi pak v neděli nad ránem usínáme, abychom za dvě, tři, čtyři hodinky vstali a zase byli připraveni rozdávat radost nejen sobě navzájem, ale taky všem těm, které potkáme a se zalepenýma očima poznáme. Jo, to jsme my - PAPRSKY. Věčně veselá banda děcek, které mají snahu dělat něco dobrého. Ale nebojte. U víkendových zkoušek naše činnost nekončí. Na veřejnosti jsme vidět při koncertech, brigádách a jiných hraních. Jste-li zvědaví, co že to vlastně hrajeme a vy-

dáváme, posbírejte sílu a odvahu a přijďte se podívat na některý z našich koncertů.

To o sobě napsaly Paprsky, já bych snad dodala, že vydaly tři CD, zpívaly a hrály na Celostátním setkání mládeže ve Žďáře a zpívají na dalších a dalších akcích.

Převzato z www.paprsky.cz

Gábina Kokejlová

OLE, OLE OLE OLÉ, VYHRAJEME! VYHRAJEME?

Tak přesně tuto otázku jsme si pokládali dennodenně až do 25.zář 2004, neboť tento den byl pro nás osudný. Po plánovaných a neuskutečněných trénincích jsme se odhodlaně vydali do boje za Kněžické olympijské zlato. Olympijská atmosféra dýchala ze všech koutů Kněžic. Rozjásané davy kolem silnice, vlající transparenty, ohlušující jásot, milióny a milióny diváků* a mezi tím vším zmatení sportovci a ještě zmatenější organizátoři. Všechn dav se uklidnil při mši svaté (8:30) sloužené o. Čamkem, aby se následovně

rozbouřil ještě víc při slavnostním zahajovacím ceremoniálu. Příčinou byl Marian se svou scénkou „Kterak jsem hrál basket s Pánem Ježíšem“. Poté, co jsme se ohřáli u olympijského ohně, zahráli jsme si všemi oblíbené (a ve školních lavicích procvičované) piškvorky. Po této hře nastal opravdu nekontrolovatelný „zmatek“. Sportovci tělem i duší pobíhali, utíkali a někteří dokonce i závodili. Asi po deseti minutách pozorného pozorování pozorný pozorovatel zpozoroval, že je tu několik disciplín, a to: badminton, biblická soutěž, čtyřboj, kuličky, petanque, netradiční štafeta a volejbal. Závodily zde některé teamy a všichni jednotlivci. A TŘEŠŤ nezůstávala pozadu. Hned první vlašťovka se ukázala v sehrané dvojici M&M alias K&K (Marie Kalčíková a Marie Kolbová). Zúžitkovaly své biblické znalosti, a tak lehce získaly druhé místo. Druhou vlašťovkou bylo duo Kája Mareček a Petr Kubala. Předvedli hru svalů, mrštnosti a hlavně dobrého zraku ve špatně osvětlené místnosti svou dokonalou souhrou paže, pálky a míčku ve hře badminton. Vystoupali tak až na 4. místo olympijských schůdků. Kruté drama se odehrávalo na první pohled nenápadné, avšak v zákeřné hře kuličky.

Michal Kubín a Magda Kokejlová vedli už od prvních cvrnků. Narazili však na tvrdého soupeře – Zhoř. Náhlá přítomnost otce Romana znervóznila naše sportovce (zejména Michala) natolik, že zůstali těsně pod stupni vítězů. Ale naše naděje ještě neklesala, naopak – stoupla ve chvíli, kdy se k nám dostala zpráva: Třešť vyhrává! Začali jsme zběsile pobíhat po areálu a vypytovat se, v jakéže disciplíně to je. Ale dříve, než jsme zjistili, že je to nohejbal, stačil si jeden z našich tří nejlepších hráčů natáhnout (= těžce pochroumat) sval. Na tuto zlou zprávu existoval pouze jediný lék → Kněžický guláš! Voněl opravdu hezky a byl opravdu dobrý. Tímto děkujeme kněžickým kuchařkám za doplnění naší energie. Boj však pokračoval a blížil se nelítostně ke konci. Během celého klání se podařilo našim sportovcům získat důležitá umístění:

- 2. místo za štafetu (Dáša Šalandová, Petr Majdič, Maruška Kolbová, Michal Kubín)
- 4. místo v petanque (Vojta Salamánek a Lukáš Nosek)
- A pak ještě výše jmenovaná umístění

Za malou zmínku stojí také volejbal. Zde nás uklidnil citát, že poslední budou prvními (slibujeme, že se pokusíme se polepšit). Teď by bylo na místě odpovědět na první otázku. Vyhrájeme? Letos jsme to nezvládli, zato jsme si vylepšili reputaci (loni jsme skončili předposlední) a rozhodně jsme nahnali strach našim protivníkům.

Betka a Terka

P.S. (pro Vlášdu, Houšu a spol.): Všechno zlé je k něčemu dobré – poučili jsme se, že hazardní hry nám nesvědčí a proto se už nevsázíme (alespoň ne letos).

P.P.S. (pro čtenáře): Pokud budete nespokojení s našimi články, nic s tím nenaděláte. Musíme je psát až do konce roku. Proč? Zeptejte se Vlášdi...

***Některé části článku doporučujeme nebrat příliš vážně.**

Opravy v areálu farního kostela

Listopad. Měsíc, kdy se v našem farním kostele slaví poutní slavnost. Od jara letošního roku se začalo s generálními opravami tohoto třeštského chrámu, abychom na podzim mohli uctít patrona naší farnosti. A jak se to všechno seběhlo? Musím úplně na začátek - do doby, kdy farnost získala finanční příspěvek od ministerstva kultury a podíl od Města Třešť. V té době již byla zpracována projektová dokumentace (firmou H-Projekt) a byl vybrán zhotovitel celé stavební části - firma STARKON Jihlava CZ, a.s. Za zdárný průběh akce byla zodpovědná firma Stavona Jihlava, jež celou stavbu v letošním roce „dozorovala“.

Byly provedeny různé stavební práce – k náročnějším patřila výměna střešní krytiny, což bylo spojeno s kompletní výměnou klempířských prvků (okapů a žlabů); oprava půdního prostoru nad lodí (výměna podlahy) i presbytářem (a to včetně ošetření krovových konstrukcí proti dřevokazným škůdcům). Dále je důležité připomenout i provedené odvlhčení kostela systémem odvětrávacího kanálku; na místě kaple - kde jsou nejzřetelnější statické poruchy - bylo provedeno statické ztužení základové konstrukce kostela. Dešťové vody z areálu kostela byly novou kanalizační přípojkou svedeny do Třeštského potoka.

Myslím, že stavební práce - i když převážně probíhaly za plného provozu kostela - byly provedeny kvalitně a příliš neomezily fungování

kostela. Uvidíme, zda se i v příštím roce podaří získat podobné - nemalé - finanční prostředky, díky nimž by se mohlo v opravách pokračovat. Práce je ještě dostatek!

A jak je to tedy s financováním celé akce?

a) výdaje:

- projektová dokumentace, včetně geodetického zaměření	91.161,- Kč
- stavební dozor	37.100,- Kč
- vlastní stavební práce	2.387.392,- Kč
- uveřejnění výběrového řízení na centrální adrese	1.700,- Kč
- celkové výdaje	2.517.353,- Kč

b) zdroje na uhrazení těchto výdajů:

- dotace z Ministerstva kultury ČR	1.670.000,- Kč
- podíl Města Třešť na dotaci z ministerstva kultury	478.792,- Kč
- příspěvek Města Třešť na projektovou dokumentaci	91.161,- Kč
- nutný vlastní podíl farnosti (dary od jednotlivců, firem a účelové sbírky)	277.400,- Kč

Opravy v kostele sv. Martina však nejsou jedinou větší „investiční“ akcí v naší farnosti. Na sklonku léta byla zahájena dlouho odkládaná oprava fary. Jedná se o výměnu podlah, oken a mříží ve společenském sále a dvou pokojích, které využívá místní kněz pro své soukromí. A proč zrovna letos? Odpověď je snadná - při odchodu otce Romana a ještě „nenastěhování“ otce Tomáše se „spuštění“ této akce zdálo jako ideální. A to s přihlédnutím k tomu, že i zde si s dřevěnými částmi zahrával červotoč. A kdo tuto akci zajišťuje? Je to především firma Truhlářství Luboš Hartl. Kovové mříže jsou od uměleckého kováře Alfreda Habermanna. Ptáte se, kolik to bude stát? Kompletně se jedná o částku cca. 150.000,- Kč.

Ze součtu obou výše uvedených částek je patrné, že bychom v letošním roce na obě zmiňované akce měli vybrat cca. 430.000,- Kč. Dnes je

však jasné, že nám bude do konce roku s největší pravděpodobností chybět částka cca 250.000,- Kč. Z tohoto důvodu naše farnost požádala sousední růženskou farnost o bezúročné půjčení finančních prostředků na dva roky. Naši žádosti bylo vyhověno. Za tuto pomoc patří „růžeňákům“ velké díky. O pravidelném umořování a splácení našeho dluhu Vás budeme na stránkách časopisu informovat.

Snížit letošní finanční ztrátu podílu třešťské farnosti na obou investičních akcích můžete i VY!!! Nevíte jakým způsobem? Nej-

bližší sbírka, při níž můžete přispět na tyto akce, bude v neděli 14. listopadu při obou poutních bohoslužbách.

Na opravu farního kostela či fary můžete také přispět přímo na účet farnosti č. 188588634/0300 a na požádání Vám pan farář může vystavit potvrzení o daru církvi, který si můžete odečíst ze základu daně.

Za Vaše dary Vám předem upřímně děkujeme.

*Vladislav Hynk
P. Tomáš Caha*

Vědění je moc

Dnešní svět je hlučný, agresivní a neustále si dělá nároky na naši pozornost a nasazení. Nenávist a násilí rostou a noviny jsou plné lží, skandálů, zločinů, sprostoty a zlomyslnosti. A to si říkáme, že jsme lidé vzdělaní a kulturní. Sloužit něčemu, rozdat se, obětovat se, to přece není nic pro nás. Dokážeme se však lehce nadchnout pro křesla potažená hedvábím, měkké postele, bohatě prostřené stoly a mnohomluvné projevy, které se na povrchu lesknou, ale ve skutečnosti však to je jen krásný nátěr pro náš vysoce kultivovaný egoismus.

Dnes prožíváme období chtivosti: mamónářství, násilí, konzumní způsob života. A hlavně velké touhy po moci. Myslím, že nastal nejvyšší čas pro účinnou léčbu formou pevného, jasného, poctivého myšlení a cítění. Je třeba obviňovat – vědění či nevědění, že jsme se dostali tam, kde jsme?

Jedno krásné české přísloví praví, že:

„Moc s mocí ráda se potýká!“

A chytrý, vzdělaný člověk, jemuž slovo vědění není cizí, ví, že –

Moc... není ani dobrá, ani špatná.

Moc se může stát dobrem, moc se může stát zlem, záleží na tom, kdo ji používá. Jak s ní dovede zacházet.

Mnohem důležitější v životě člověka je moc, která nikomu neškodí – ba spíše pomáhá. Řečeno slovy klasika:

„Vědění je moc.“

„Snaž se proto té moci dosáhnout.“

Vědění dá cenu Tvému Já.

Vědění tě naučí,

nekrčiti se před někým.“

S citlivostí používaná moc vědění by se měla stát tou mocnou čarodějkou vedoucí k ozdravné léčbě dnešní. To vědění, poznání je jako provázaný, relativně stabilní a ověřený operační systém informací získaných zkušeností a učením, se kterým operuje člověk v daném okamžiku svého života. Systém všech dochovaných a dostupných poznatků a informací o světě, vesmíru, člověku, poznání, soustředěný za celou epochu historického vývoje lidstva, který je neustále doplňován jak aktuálními poznatky, tak historickým bádáním ve všech oblastech zkoumání skutečností prováděných lidmi.

Vědění ve formě informačního zboží jako nepostradatelné, jako prostředek průhlednosti a prostupnosti ve společnosti v soupeření o moc. Vždyť jen chytrý, vzdělaný člověk s inteligenčním citem ví, jak s mocí nakládat.

Tady je ale dobré si připomenout slova Diogenova:

„Nelze pokládat za vzdělance toho, kdo toho přečetl nejvíce a kdo se nejvíce naučil, ale kdo přečetl a naučil se věci užitečné.“

Jak říká R. Kipling:

„Vše co vím, mám od šesti věrných mužů, kteří mi slouží. Jejich jména jsou: Co, Kdo, Kdy a Proč a Jak a Kam.“

Často mladý člověk, který stojí tváří v tvář něčemu novému a neznámému, má někdy pocit nejistoty. Je to přirozené. Měl by si však věřit a usilovnou vytrvalostí a prací, za pomoci získaných vědomostí, by měl svých schopností využít k dosažení těch nejvyšších vytyčených cílů. Na zřeteli by ale měl mít, že pouhý talent nestačí, pokud jej promrhá leností. Nedávno jsem četla moudrá slova adresovaná mladým lidem:

„Není snadné dnes být mladý – konečně nikdy to ani nebylo. Je obtížné dávat mladým lidem nějaké rady a máme-li se o to pokusit, pak tou první je:

- 1) *Důvěřujte sami sobě a dávejte prostor tomu nejlepšímu ve vaší osobnosti.*
- 2) *Pamatujte, že většina věcí v životě závisí pouze na vás.*
- 3) *Druzí vám mohou pomoci, ale ve vlastním životě jste tím nejdůležitějším vy sami.*

To je záležitost zdravého sebevědomí. To je první krok na cestě vědění vedoucí k vrcholu vlastní moci svého Já.“

Ten, kdo zřetelně vidí svůj cíl, musí mít odvalu rozhodnout se, zaujmout určitý postoj a je-li to nutné, nesmí se bát rizika, protože kdo neriskuje, nevyhrává!

A ještě závěrečné poznání:

Opravdové poznání

jako déšť do země do otevřených lidských srdcí vniká.

Opravdové poznání

očisťuje, povznáší a nás všech se týká.

Opravdové poznání

nikdy nezraní jako nůž a jako léčivý pramen stříká.

Opravdové poznání

všechno je spravedlivé a nikdo se matičce Zemi nepyká.

Opravdové poznání

je vzácné – každý z nás se s nepravostí v sobě potýká.

Opravdové poznání

jen letmo se člověk jasného světla dotýká,

Opravdové poznání

nic bez snahy, lásky a vůle nevzniká.

Eva Fencíková

V soustrasti

Francis Jammes

*V soustrasti chci mít rád a usmívat se na svět.
Však úsměv dopřán mi vždy není, věř mi,*

*a malý kocour ten mně naplnil hrud' rmutem.
Žalostně mňoukal pod radničními dveřmi*

*v ten večer deštivý, a já jsem cítil v něm
všechnu tu nesmírnost pokornou a tichou*

*bolesti zvířecí a žalu zvířecího.
Co dělat, Bože můj? Co dělat jenom?*

*Neštěstí jeho v dešti je tak k pláči.
Kdo nasytí ho? Kdo ho nasytí?*

*Vždyť třesa se tu musí umřítí,
změnit se v kočku plnou černých sazí,*

*jež hladem schází prostřed blát a špín
a scípe prašivkou, třesavkou za zimnice*

- či zajít v zubech psa, jenž bude ho mít za zajíce.

*přeložil S. Kadlec
Karmelitánský kalendář 2004
M. Niederhafnerová*

Poznáte ho?

Charita v Třešti informuje

Ve dnech 16. a 23. října 2004 se konala na faře v Třešti sbírka věcí pro potřebné. Věci byly naloženy do vagonu a odeslány do Diakonie Broumov, odkud po vytřídění budou poskytovány potřebným lidem u nás i v zahraničí.

Vybíral se i příspěvek na dopravu - celkem 4.531,- Kč (hodně přispěli přespolní dárci), z této částky bude hrazeno naložení vagonu (auta) a doprava vagonu; zbytek poslouží pro příští akci, která bude 5. a 12. března 2005.

Charita všem dárcům i pomocníkům děkuje křesťanským Pán Bůh zaplat'.

Z. Brychta

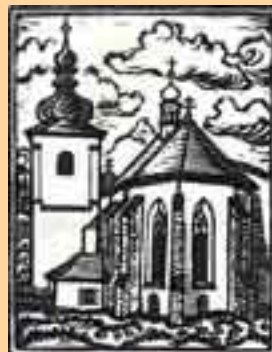
Podzimní farní akademie

V neděli 28. listopadu 2004 se ve 14 hod. uskuteční v třeštském Kině Máj již tradiční farní akademie. Kino bylo tentokrát zvoleno kvůli programu - navštíví nás P. Vladimír Záleský (Šagi), bude si s námi povídat a promítne diapozitivy o Indii, kde pobýval v evangelizační škole - možná zabrousíme i do jiných států, které na svých cestách navštívil (Rumunsko, Španělsko, Norsko...). V současné době je otec Vladimír farářem v nedalekém Žďáře nad Sázavou a Třešť už několikrát navštívil. Zbývající část programu doplní děti svými vystoupeními. Odpoledne zakončíme dotazy, které se budou týkat života farnosti. Přijďte příjemně prožít odpoledne první neděle adventní!

Setkání mládeže v Lukách

Jako se již stalo tradicí, před ukončením církevního roku vyráží mládež do Luk nad Jihlavou na setkání. To letošní se uskuteční 20. listopadu. Sledujte pravidelně plakáty v kostele!

Pořad bohoslužeb

Patrona naší farnosti uctíme 14. listopadu poutními bohoslužbami v 10:00 a v 18:00 hod. ve farním kostele sv. Martina.

Setkání se svatým Mikulášem

V neděli 5. prosince 2004 nás v kostele sv. Kateřiny navštíví svatý Mikuláš. Toto setkání začne ve 14 hodin. A děti, nezapomeňte se na toto setkání dobře připravit (báseňkou, písničkou...), aby z vás měl sv. Mikuláš radost a nemyslel si, že jsou v naší farnosti samí „nezbedníci“ ;o)).

INZERÁT

Rádi bychom koupili menší rodinný dům se zahradou v Třešti. Kontakt: tel. 737 346 628. Zn.: „Nespěchá!“

Zažimalovi

VTIP TOHOTO ČÍSLA

„Děti, vždycky se říd'te zásadou, že je lépe dávat, než dostávat“, poučuje katecheta. „Náš tatínek to taky říkává“, přisvědčí Slávek.

„A čím je tvůj tatínek?“
„Boxerem.“